

NAGY GÁBOR (1972) Budapest

NAGY GÁBOR

Nyárelő

Nyárelő, sfumato alkony
rezeg a Duna fodrain.
Nem lehet, mi múlttá halkult,
jajszó nélkül kihordani.

A Margit híd csigolyái
meszesedve csikorognak,
budai fák koronáin
parázslik föl minden csillag.

S hordalékká hamuhodik
fényük, hömpölyög a folyó
hátán, sirállyal álmodik
márna, compó és domolykó.

Eljelentéktelenedik
a rakpart, füst a horizont,
föllobban a végtelenig,
s minden kandelábert kiolt.

Rád nehezedik a röpte,
varjú-szürke az éjszaka,
űri mólóhoz kikötve
álmodó bárkák alszanak.

Álmodnak maguknak holdat
lesőharcsák pikkelyei,
uszonnyal főbe csapottan
eszmél magára Isten is.

Hogy a tájnak része vagy-e,
nem tudhatod. Léted a lét
és a nemlét gyúelegye,
sirályvijjogás és sörét.

Tintapacák

A MŰVÉSZ ÉLETE

Elrugaskodás.

Elragaskodás.

AZ ÉLETMŰVÉSZ

Ragaskodás?

Ravaskodás.

A KRITIKUS

Művemen mint roppant monstrancián
fanyalog? Habarcsa cián.

LÉLEKBÚVÁR

Émelyegj lékeket.

Mélyegezz léleket.

ÖRÖKSÉG

Aranyat hagytál rám, aranyrögöt –
rögöt markolok, barna agyagrögöt.

TEREMTÉS

Rozsdagerezd.

TEMETÉS

Gyászgöröngy.

ELME

kötelme.